

РЕШЕНИЕ

№ 4417

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 10.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8763** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.166 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на адв. Б. В., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №132/21.01.2020г. на директора на Б. дирекция „Дунавски район“ (БД ДР или Басейновата дирекция). С оспорвания акт, на основание чл.195б, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.194, ал.1, т.1, буква „б“ от Закона за водите (ЗВ), е УСТАНОВЕНО по основание и размер задължение на [фирма] като дължима такса за правото на водовземане от подземни води за периода от 06.05.2011г. (датата на влизане в сила на Разрешително №11590600/14.04.2011г.) до 08.09.2016г. (датата на влизане в сила на Решение №РО-14/12.07.2016г.), в размер: главница 11932.26 (единадесет хиляди деветстотин тридесет и два и 0.26) лева, заедно с дължимата лихва за забава до пълното погасяване на задължението.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен в противоречие с материалноправните норми и при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Поддържа, че управителят на дружеството е узнал случайно за съществуването на задължението, установено с процесния АУПД, тъй като последният не му е бил връчен. Изтъква, че не му е било връчено и Разрешителното за водовземане от подземни води №11590600/14.04.2011г. въз основа на което се твърди да е възникнало и задължението в размер на 11932.26

лева. Сочи, че след като не е получило Разрешително за водоземане от подземни води, дружеството не е изградило тръбен кладенец в собствения си урегулиран поземлен имот - УПИ IV_{-807, 808}, кв.54 по плана на [населено място], Столична община (СО), и съответно не е ползвало подземни води. Евентуално прави възражение за погасяване по давност на претендираните с процесния АУПДВ задължения. Чрез процесуалния си представител адв. В. моли съда да отмени АУПДВ №132/21.01.2020г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото за държавна такса и за съдебно-техническа експертиза (СТЕ).

Ответникът - ДИРЕКТОР на Б. дирекция „Дунавски район“, прави възражение за недопустимост на жалбата, като подадена след изтичане на преклузивния срок за оспорване и евентуално я оспорва като неоснователна. Становище в този смисъл изразява в придружителното към административната преписка писмо с вх. №3761/21.07.2020г. по описа на Административен съд – Плевен. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и се установява с приетите писмени доказателства, че на 05.10.2010г. жалбоподателят [фирма] е поискал от директора на БД ДР да му бъде издадено разрешително за водоземане от подземни води с цел противопожарни и други цели – поливане на тревни площи, промиване на тоалетни казанчета, измиване на площадки (Заявление №ПВ2-00227).

На 14.04.2011г., на основание чл.44 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, директорът на Басейновата дирекция е издал на дружеството Разрешително №11590600 за водоземане от подземни води чрез съществуващи водоземни съоръжения, с цел на водоземането „за други цели“ – за противопожарни нужди, от воден обект „Кватернерен водоносен хоризонт“, чрез водоземно съоръжение: Тръбен кладенец в УПИ IV_{-807, 808}, кв.54 по плана на [населено място], СО. Разрешеният годишен воден обем е 15768 м³. Няма спор по това, че Разрешително №11590600 е получено от П. Т. С. на 03.05.2011г., който факт се установява и с приетата и неоспорена по делото Разписка от същата дата.

С Решение №РО-14/12.07.2016г. директорът на БД ДР отнема Разрешително №11590600/14.04.2011г. с титуляр [фирма], на основание чл.79а, ал.1, т.3 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, поради нарушаване на условията по т.2.1. от Раздел „Условия за предоставяне на информация за собствен мониторинг“ от Приложението към Разрешителното за водоземане. По делото не са ангажирани доказателства за връчване на Решение №РО-14 на титуляря на Разрешителното.

С писмо изх. №КД-04-109/25.10.2019г. на търговеца е изпратена Покана за доброволно изпълнение на основание чл.195б, ал.2, т.3 ЗВ във вр. с чл.182, ал.2, т.1 ДОПК за дължими такси по ЗВ за водоземане от подземни води по Разрешително №11590600 за периода от 06.05.2011г. до 08.09.2016г. в размер на 11932.26 лева. Писмото е било върнато на 18.11.2019г. с отбелязване „непотърсена“.

Със съобщение с изх. №КД-04-109-(1)/27.11.2019г., на основание чл.61 във вр. с чл.18а, ал.1 и ал.10 АПК, дружеството е уведомено за започнато административно производство по издаване на АУПДВ за дължими такси за периода от 06.05.2011г. до 08.09.2016г., на основание чл.194, ал.1, т.1, б. „б“ ЗВ за правото на водоземане от подземни води по Разрешително №11590600.

На 12.12.2019г. длъжностни лица при ответника БД ДР са извършили проверка на [фирма] по налични документи относно установяване на платените и дължими такси от титулярите на разрешителни, съгласно изискванията на ЗВ. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол (КП), утвърден от директора на Басейновата дирекция. Констативният протокол е бил съобщен на жалбоподателя по реда на чл.61 във вр. с чл.18а, ал.1 и ал.10 АПК чрез уведомление, поставено на информационното табло и на интернет страницата на БДДР.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №132/21.01.2020г. Актът е бил обявен на [фирма] със съобщение с изх. №КД-04-109-(5)/14.02.2020г., на основание чл.61 във вр. с чл.18а, ал.1 и ал.10 АПК, след като писмото с което административният акт е бил изпратен на дружеството се е върнало с отбелязване „непотърсена“.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета и не е оспорена съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключение на вещото лице съдът ще коментира при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт с който за жалбоподателя се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Настоящият решаващ състав приема, че жалбата е подадена в срока за оспорване на административните актове, установен в чл.149, ал.1 АПК.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за недопустимост на жалбата, поради просрочие. В чл.61 АПК е въведено задължение за съобщаване на административния акт и на отказа да се издаде административен акт по реда на чл.18а на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. В чл.18а, ал.10 е предвидено, че когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено. В случая административният орган не е установил по безспорен начин, че съобщаването на процесния АУПДВ не е могло да бъде извършено по нито един от посочените начини, включително по реда на ал.9 на чл.18а – чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия на адреса на управление на дружеството, вписан в Търговския регистър (ТР). Освен това ответникът не е ангажирал и доказателства, че действително е изпълнил изискванията на чл.18а, ал.10 и представеното по делото Съобщение с изх. №КД-04-109-(5)/14.02.2020г. действително е било поставено най-малко за 7-дни на таблото за обявления или на интернет страницата на БД ДР.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесният АУПДВ №132/21.01.2020г. е постановен от компетентен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.195б, ал.1 ЗВ.

Актът е в предписаната от закона форма, но при издаването му са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила и на основни принципи в

административния процес, установени в чл.6, чл.7 и чл.9 АПК – принципите на съразмерност, на истинност и на служебно начало.

С нормата на чл.6, ал.1 АПК е въведено задължение за административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава (чл.6, ал.2 АПК). Съгласно чл.7, ал.1 и ал.2 АПК Административните актове се основават на действителните факти от значение за случая, като на преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая. При спазване на принципа на служебното начало административният орган е задължен да събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица и да указва съдействие на страните за изясняване на спорните факти и обстоятелства.

Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. В ал.2 на чл.194 ЗВ е предвидено, че таксата за водовземане от подземни води (каквото е настоящият случай) се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а. Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет, която за процесния период 06.05.2011г. – 12.07.2016г. съответно е Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект (обн. ДВ, бр.65/2000г.) и Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №177/24.06.2011г. (Тарифата, отм. ДВ, бр.2/2017г.).

Съгласно чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.6, ал.1 от Тарифата. С разпоредбата на чл.194б ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр.61/2010г.) е регламентирано задължение за титулярите на разрешителни, всяка година към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Непредставянето или ненавременното представяне на декларацията по ал.1 е нарушение на правилата за деклариране и отчитане (чл.194б, ал.6 ЗВ). След подаване на информация по чл.194б, ал.1 ЗВ от титуляря на разрешителното, директорът на БД извършва проверка за съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол и при съответствие уведомява титуляря за размера на дължимата такса, а в противен случай при констатирано несъответствие на параметрите назначава проверка за установяване на обстоятелствата. Според приложимата норма на чл.195б, ал.1 ЗВ вземанията за незаплатените такси за водоползване се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 ДОПК.

В случая няма спор, че жалбоподателят не е подавал декларации по чл.194б ЗВ за отнет обем вода за периода 06.05.2011г. – 12.07.2016г., измерен и отчетен чрез измервателно устройство, което отговаря на нормативните изисквания. Спорен е въпросът възникнало ли е за [фирма] такова задължение и реално било ли е дружеството титуляр на разрешително за водовземане. Съдът отговаря отрицателно на

тези въпроси, съобразно приетите и неоспорени писмени доказателства.

Безспорно се установява по делото, че дружеството е депозирало заявление за издаване на разрешително за водовземане от подземни води, съгласно чл.44 ЗВ. Видно от заявлението в него изрично е посочено името и длъжността на лицето, имащо право да представлява търговеца, включително адрес за кореспонденция, номер на телефон и факс.

Не се установява по делото този административен акт (Разрешително №11590600) да е бил редовно връчен на [фирма], каквото задължение ответникът е имал по силата на чл.61, ал.1 АПК (приложимата редакция ДВ, бр.30/2006г.). Съгласно тази разпоредба административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава в 3-дневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. В ал.2 на чл.61 (в приложимата редакция) е регламентирано, че съобщаването може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на длъжностното лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива. В случая ответникът не твърди и не ангажира доказателства да е съобщил на жалбоподателя Разрешително №11590600/14.04.2011г. по някой от начините, установени в чл.61, ал.2 АПК, въпреки, че в заявлението изрично са посочени както адрес, така и факс на които административният орган е могъл да извърши уведомяването.

Установява се с приетите писмени доказателства, че Разрешителното за водовземане от подземни води е било връчено на 03.05.2011г. на трето лице – П. С., за което няма данни да е било надлежно упълномощено да представлява дружеството и да получава от негово име документи, включително издаденото Разрешително за водовземане от подземни води. Законът – чл.18, ал.2 АПК, изрично регламентира, че гражданите и организациите могат да се представляват пред административните органи и от други граждани или организации с писмено пълномощно с нотариална заверка на подписа.

В съответствие с изискването на чл.171, ал.5 АПК съдът е дал нарочни указания на ответника, че в негова тежест е да установи, връчено ли е било на дружеството – жалбоподател и по какъв начин Разрешително за водовземане от подземни води с №11590600/14.04.2011г. Такова доказване не е осъществено. С молба вх. №7624/05.03.2021г. ответникът е представил Проекта за водовземане от подземни води въз основа на който е издадено Разрешителното. Видно от титулната му страница проектът е бил изготвен от инж. П. С. – лицето, на което е било връчено Разрешителното за водовземане. Това обстоятелство обаче е ирелевантно за спора, доколкото не се установява това лице да е било упълномощено от дружеството да го представлява пред административния орган, съгласно изискването на чл.18, ал.2 АПК.

След като ответникът не успява да докаже надлежно връчване на Разрешително №11590600/14.04.2011г., то необоснован е и изводът му, че за [фирма] е възникнало задължение за заплащане на такса за правото на използване на подземни води от посоченото водовземно съоръжение.

Според заключението на неоспорената СТЕ при огледа на имота на жалбоподателя - УПИ IV_{-807, 808}, кв.54 по плана на [населено място], няма налични изградени водовземни съоръжения от подземни води и няма видими признаци за изграждане и ползване на такива. Вещото лице е установило, че на мястото на тръбния кладенец (посочено в приложения Проект) е изградена водомерна шахта с

водомерен възел към водопроводно отклонение към селищната водопроводна мрежа на „Софийска вода“. При извършената проверка не е констатирано регистриране на водовземно съоръжение по реда на Раздел V от Наредба №1/10.10.2007г. за проучване, ползване и опазване на подземните води, както и данни за осъществяване на контрол по издаденото Разрешително, съгласно Раздел осми от Наредбата. Крайният извод на експертизата е, че в имота на жалбоподателя не е изградено съоръжение за водовземане по смисъла на ЗВ и не е осъществявано водовземане от подземни води.

По изложените доводи съдът приема, че процесният АУПДВ е незаконосъобразен административен акт като такъв следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса и за СТЕ в размер на 350 (триста и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ АКТ за установяване на публично държавно вземане №132/21.01.2020г. на директора на Б. дирекция „Дунавски район“.

ОСЪЖДА Б. ДИРЕКЦИЯ „Дунавски район“, представлявана от директора, с адрес: 5800 П., [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], вх.В, ет.5, ап.11, сумата 350 (триста и петдесет) лева – разноски по адм. дело №8763/2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова